

גיליון מס' 1695 * כ"ח באייר תש"ס * 2 ביוני 2000 * כפר הנשיא

**ישראל היא כמו קפה
או שהוא שחור,
או שהוא הפוך,
או שהוא בוך
ואם הוא לא זה ולא זה ולא זה
זה נס!**

מתוך "המילים של החיים" - חיים מלמד

העמוד הפותח

הערב יורד, עלי אופק בוער וחם, חם, חם אומרים שבסוף השבוע קצת יתקרר, נקווה שגם הגבול ולא רק מזג האוויר.

והשבוע הספדים שוב תופסים חלק ניכר מהעלון, לאחר שסיסי פקר הלכה לעולמה. בנוסף, מאננה כתבה מרגשת, מאיר ר' תרם קטע מתוך ספר של ברל לוקר ותודה ממשפחת גליק את פקר. שלמה וויסבקר מוחה על שיטת החיוב בחגים, לאלינעה הודעה מהמספרה, מיכאל כ' מנסה להבין מה קרה ומה יקרה עם מצבנו הכלכלי, אריק א' שוב משתלח ועוד הודעות שונות.

קריאה נעימה ושוטפת
הפרות גועות ברפת
שנת הלימודים עוד מעט חולפת
והשמש מעלינו שורפת

שבת שלום שלום ומבורך
דליה בשם המערכת

ימי הולדת

4/6	גרשון שרקי עלי זין יערה איסטון (נכדה) ליאור נוימן (נכדה - באי)
5/6	ג'ים וויטהם פנינה ליפשיץ אורי גולנקטיה שינגזיכט
6/6	תמר המאירי אילה שור מקס הירס נירית קרטיס

סיון כהן
טל סמברג (נכד)

8/6 קלייר אפשטיין
סיון בידק (נכדה - אב)

10/6 לס גרשמן
גלעד מסר

ימי נישואין

4/6 בלהה ואשר איילון

6/6 אורלי וליאור ליפשיץ

7/6 זיוה ויוסי מלינה

8/6 הילדה והרי ברק
גבי ורענן טנא

9/6 אורנה ודוד מימרן
מרים ודוד אלמן

פרורים מהשולחן

הדיו של העלון מהשבוע שעבר עוד לא הספיק להתייבש ושאלה ואריאלה כבר היו במשק לאחר חופשה מטריפה באיטליה.

לשאלה איר היה, שאלה ענתה: "וויי", ואריאלה הראתה בגאווה תמונות (עם הערה בצד כי היא ממש לא זוכרת איפה כל תמונה נלקחה). בכל מקרה, נראה כי הן בילו שגשג.

מהארוח הכפרי נמסר כי הטייסיים החתיכים עזבו (אהההההה) ובמקומם, (לא בדיוק אבל בערך), מגיעים לכאן מחברת התעופה האוסטרית לארוחת גורמה בפארק שלנו.

כיתות א' וב' יצאו וחזרו מטויל שנתי שהיה באזור (צפת, נחל צלמון) וחזרו מאוחר, בין שזופים לשרופים (האם צינביץ' הדריך אותם???) ומאד מאד מרוצים ורצוצים.

באגף החינוך נערכים בקצב מתגבר לקראת החופש הגדול ושנת הלימודים הבאה.

הערכות נוספת של האגף היא בעניין של קיבוץ מארח בשעות חרום. בעיתות שכאלה, אנו נהווה 'עורף חם' או ליתר דיוק 'קיבוץ מארח' לשלושה קיבוצים - הגושרים, יפתח וברעם. מרים מ', אדי ואיריס מקדמים את הפרוייקט, ומזכירים לנו (חברי הקהילה), כי בעת הצורך הם מאד מאד יצטרכו את השתתפותנו והתגייסותנו המלאה ליישום הארוח. (ואני אומרת - הלוואי ולא נגיע לזה)

אתמול יצאו הנערים שלנו לפגוש נערים מצד"ל. חוויות כבר נשמע בעלון הבא (אני מקווה).

לפני מספר ימים נערכה פגישה עם הורי כיתות א' ב' של השנה הבאה + נספחים נוספים, לדון בהגישה לגבי יום חינוך ארוך לכיתות אלה בשנה הבאה במבוא גליל. עד צאת עלון זה נדע את התשובה.

בימים אלה ממש יש חילופי כח אדם בבית הסעודי שלנו.

אני, הח"מ, מסיימת את תפקידי כאחות האחראית בבית יונתן ואת מקומי תתפוס אחות שכירה. אני רוצה לאחל לה קליטה מהירה ועבודה נעימה. יתכן ובאחד העלונים הקרובים אספר על קצת מחוויותי בתפקיד זה (אם עורות העלון יאשרו).

התבקשתי להזכיר כי מחר (שבת), תתקיים צעדת הזדהות עם ישובי קו העימות, שמשמעותה היא: 'אנחנו כאן! אתכם! ולמענכם!'. בצעדה ישתתפו גם להקת המתופפים (הזכורים לנו לטוב מפורים אשתקד), שיתופפו למען השלום שיבוא אלינו במהרה בימינו. בואו בהמוניכם!

שבת שלום לכולכם - דליה ב'

מבררכת השחיה

בשעה טובה נפתחה עונת הרחצה. קצת התנצלות על השבוע הראשון שהצליח לבלבל רבים וטובים. לאחר הפתיחה בשבת ה-27/5/00 שבוע מהומה.

ובכן, החל מה-1/6/00 יפתח את העונה שלומי זולטי לשלושה שבועות ולאחר מכן יתחיל לעבוד אצלנו מציל מבחון ושמו בישראל: יפתח.

להלן פרוט שעות הרחצה ותזכורת לגבי החוקים הנהוגים בבריכת השחיה אצלנו:

חודשים יוני + ספטמבר:
א' - ו' : בוקר - 10:00 - 13:00
אחה"צ - 14:00 - 18:00
שבת : 09:00 - 18:30

חודשים יולי ואוגוסט:
א' - ה' + שבת : 9:00 - 19:00
יום ו' : 9:00 - 18:00

- השחיה ללא נוכחות מציל - אסורה בהחלט!
- יש להישמע להוראות המציל בכל עת.
- הרחצה בבריכת השחיה היא בלבוש בגד-ים, למעט חולצת טריקו נקיה.
- הרחצה בבריכת הקטנים היא באחריות ההורים בלבד!
- ילדים מחת גיל 10 חייבים בליווי מבוגר.
- אין כניסה של בעלי חיים לשטח הבריכה.
- בעלי שיער ארוך חייבים לקשור את שערם בעת שחיה/שהות במים.
- אין להיכנס לבריכה עם פצעים פתוחים או מוגלתיים.
- אין לאכול ולעשן על שפת הבריכה.
- אסור לדחוף למים או לרוץ מסביב לבריכה.

לגבי שתייה חמה - אנו מבקשים בכל לשון של בקשה לשטוף את הכוס עם סיום השימוש בו. בנוסף אנו מבקשים מההורים לא לשלוח את ילדיהם הצעירים להכין שתייה חמה, אחרת נאלץ להפסיק את דלפק השתייה.

בקשה אחרונה - הורים יקרים אל תשכחו שזוהי שנת בצורת לכן הקפידו שילדכם לא ישחקו עם הברזיות והמים במקלחת - וודאו שהברזים יהיו סגורים.

תודה על שיתוף הפעולה
קיץ נעים ובטוח לכולנו.
צוות הבריכה.

נזכור את יקירנו

ב' בסיון תשמ"ג (1983) - אסתר רוז
ב' בסיון תש"ז (1957) - פרידה ריש
ה' בסיון תשכ"ז (1967) - אריה דביר

כלכלה - גישה אישית

השינוי בארגון הקיבוץ היה צריך להביא אותנו ליציבות כלכלית. מתוך קריאת הדיווחים, הן מההנהלה הכלכלית והן מהנהלת החברה, אין סימנים שזה קורה. ברור לי שאנחנו בסכנה של חוסר יציבות משקית וחברתית רצינית ביותר אם לא ננקוט בצעדים דחופים כדי לייצב את המצב.

על מה מדובר?

1. קיבלנו דיווח מהנהלת הקהילה שנפלה טעות בחישוב התקציב וכתוצאה מכך, אנו מוציאים יותר כסף מהמתוכנן בתקציב, ולא בסכום קטן.
2. מדיווח המועצה הכלכלית, אנו למדים שהענפים אינם עומדים בתכנית שלהם. הנוסח של הדו"ח (מס' 130) נוטה לרכז את המצב שלדעתי יותר חמור ממה שהוצג, כי כפי הנראה, אין ענף בין ענפי המשק (בדו"ח, המפעל אינו מופיע) שהשיג את התכנית שלו, וזה לא משנה אם זה בגלל מחירים, משקל או שיקולים לא נכונים.
3. אנחנו לווים מידי שנה הלוואות לזמן קצר, ולפי הדו"ח, השנה גם הלוואה לזמן ארוך, כדי לכסות את הגרעון. כמובן התוצאה היא יותר הוצאות בריבית.
4. כמו כן, לפי הדו"ח, גם ההוצאות הכלליות יותר גבוהות מהמתוכנן.

מהנ"ל, רואים שאנו מפסידים מצד אחד ומוציאים יותר כסף מאידך. לפי קולין - הדרך היחידה להתגבר על המצב, היא למכור נכסים, כגון מכירת קרקע לשם הקמת שכונה. הוא בוודאי צודק, אין לצפות שפתאום כל הענפים ירוויחו עד כדי כך שנוכל גם להחזיר את החובות שהריבית עליהם אוכלת כל חלקה טובה מהעודפים, וגם לחיות בהרגשה של יציבות כלכלית. הבעיה היא שקולין מוכר את אותה התכנית גם למטרת הורדת החוב וגם לשפור מצב הפנסיות. קשה מאוד למכור את אותו הבית באותו הזמן לשני אנשים שונים.

תוך המצב הזה, אנחנו ממשיכים להוסיף כסף לכיס של החבר, על ידי "תיקונים" בסידור של שעות נוספות. עבודה נוספת, תוספת אחוז לפנסיונרים "זקנים" וכו'. כאשר דיברתי עם כמה חברים על זה, אמרו לי "למה הלחץ כל הזמן על החברים, מה עם הענפים?" O.K. בעולם הקפיטליסטי, אם העסק אינו מצליח, לפעמים מפטרים עובדים, לפעמים מחליפים את המנהל, ואם הוא ממש מפסיד, סוגרים אותו. האם אנחנו מוכנים לצעדים קשים כאלה? אם לא, מה בעצם אנחנו עושים כאשר דורשים שיפור תוצאות של הענף, חוץ מלקטר ולקוות שיקרה נס? משום שלא נראה לי שאנחנו מוכנים לפעול בשיטה הקפיטליסטית האכזרית, או שיקרה נס, המסקנה שלי היא שאין ברירה במצב שלנו אלא להוריד את רמת החיים שלנו לתקופה מסוימת, או ע"י הורדת אחוז מסוים מכל סעיף, כולל התקציב האישי, או ע"י הורדה יותר דרסטית בסעיפים נבחרים. אם לא נעשה משהו רציני, ניפול בידי הבנק, דבר שקרה

לקיבוצים אחרים והוא יכניס לנו מנהל והיא יקבע את סדר החיים שלנו.

מיכאל כהן

תספורות

אני יודעת שזה מרהיב ואני ממש מתנצלת!
למשך ה-3 חודשים הבאים (לפחות), לקחתי על עצמי את העבודה בארוח-הכפרי ובימים אלו ממש, קורין ש' יוצאת לחופשת לידה.
יחד עם זאת, אפשר לקבוע תור עם בלהה, משה יגיע למשק ויקבל את כולם (בנים, בנות, ילדים וילדות) והוא ספר נהדר.
המחירים יהיו כדלקמן: נשים כרגיל, גברים 40- ש"ח, ילדים 35- ש"ח.
למקרים בודדים, אשתדל להענות בחיוב לחברים הפונים אלי (תלוי בעומס העבודה).
אתכם הסליחה
בברכה, אלינועה

מסר לעולם הבא

בעמוד 21 בגליון השוטף של "על הצפון", מופיע צילום שריגש אותי במיוחד - בית הקברות היהודי בפרוידנטל, גרמניה.
תשאלו "כל כך למה?" והנה הסיפור:
לפני שנים לא מעטות, יצאה הקבוצה הראשונה של תלמידי "עמק החולה" לגרמניה במטרה לשקם את בית הקברות היהודי הזה. השם הזה לא אמר לי הרבה, אבל במכתב אל בת-דודה מבוגרת ממני, סיפרתי על הנסיעה המתוכננת. היא ענתה לי מיד: "בטח" היא כתבה.
"פרוידנטל, שם קבור הסבא שלנו!"
ביקשתי מיעלי (פרנק דאז), שהיתה בקבוצה הנוסעת לנסות למצוא את שם הסבא במצבה ושמו הירש-צבי יורדן. כשחזרה יעלי, היא סיפרה שאכן יש מצבה כזאת!
בינתיים, התהדק הקשר ונציגי המועצה יצאו אף הם לעיירה זו. תמר וולפין היתה בין הנוסעים והיא הבטיחה לי לצלם את המצבה. הבטיחה וקיימה. ובערב יום כיפור, כשנפגשנו בארוחה המפסקת בחדר האוכל, מסרה לי תמר את הצילום.
סמליות? ליתר בטחון שלחתי מסר לעולם הבא לספר לסבא שיידע שהוא מופיע בירחון הגליל העליון בארץ ישראל.

אנה

מפגשישי

ביום שישי, מועדון החברים פותח את דלתותיו ומזמין את כולכם לקפה ועוגה ובו זמנית להנות מתערוכת האולפן שתוצא מהשעה 17:00, וכן בשבת בין השעות 11:00-14:00.

נעלבתי

אומרים שמוטב מאוחר מאשר אף פעם, ולכן אני מרשה לעצמי לכתוב היום על ארוחת יום העצמאות.

לפני ליל הסדר קיבלנו הודעה ובה פורט תפריט ארוחת ליל הסדר, והוגדר מחיר הארוחה לאדם מבוגר - 27 ש"ח.

אין לי מושג מה צורת התחשיב שהביאה להחלטה על עלות כזו, אך קיבלתי את העובדות ללא ויכוח, עם לא מעט תסכול, ובעיקר התרגזתי בשקט לאחר הארוחה.

לקראת יום העצמאות ה-52 למדינת ישראל קיבלנו שוב הודעה על עלות הארוחה, הפעם ללא תפריט.

גם הפעם לא הבנתי את מקורות התחשיב, והגעתי שמח וטוב לבב לארוחה החגיגית. כאן נכונה לי אכזבה רבתי מרמת האוכל מהמגוון ומהכמות שהוגשה.

לא יתכן שיונחנו על הציבור גזירות ללא שתהיה לנו רשות ערעור. בארוחת ערב שבת, אותן מקפידה משפחתי לפקוד, אין עולה עלות הארוחה לכל המשפחה על 30 ש"ח. למי יש הזכות לתבוע ממני לשלם 27 ש"ח עבור ארוחה לאדם, כשאיכותה נופלת עשרות מונים מארוחות שגרתיות של ערבי שבת?

לדעתי, יש לתבוע החזר כספי לכל החברים שהשתתפו בארוחת ערב יום העצמאות, בשיעור שישווה להפרש בין ערכה האמיתי של הארוחה לבין מה ששילמנו בפועל. לא יתכן שהציבור שאין לו חלופה אחרת כמו לאכול במסעדה השכנה, יחוייב לשלם מבלי שראה את התפריט מראש, או מבלי שניתן לו להגיב על החיוב.

היום, כשרוח ההפרטה מרחפת מעלינו, ונושבת בחוזקה רבה יותר מיום ליום, אין לדלגל בכספו של הפרט, ולהחליט עבורו מה יגרע מכיסו.

אשמח לתגובות מעל דפי 'דברי הכפר', ובכל דרך אחרת.

שלמה וויסבקר

בינינו לבין עצמנו

בעיות שוטפות:

* היתה אספה השבוע - ארוע שהופך ליותר ויותר נדיר - והיות וחברי קיבוץ זה שכחו שיש מוסד כזה והוא הריבון האמיתי בקיבוץ זה השתתפו פחות מחמישה עשר חברים. על סדר היום היו שני נושאים שהגודרו ע"י יו"ר האספה כפורמליים בלבד: תיקון תקנון כפר הנשיא כדי שתקופת כהונתה של המזכירות תישאר שלוש שנים ולא שנה אחת בלבד כפי שמקובל באגודות השיתופיות. ומי שלא שבע רצון עם תפקוד גוף זה, עליו ליזום תהליך הדחה - תהליך מסובך למדי. הסעיף השני שאשרורו מחייב רוב מיוחס של 200 חברים שיצביעו בעד. דפי התיקונים שהם, לפי הגדרת היו"ר, "קשים להבנה", לא עזרו למי שישב בבית כי המערכת האלקטרונית שלנו לא מסוגלת לשדר במעגל סגור בצורה סבירה. יש חברים שכבר הודיעו שלא יצביעו כי אינם יודעים על מה מדובר.

על המזכירות להבין שבסיס הדמוקרטיה הוא תיקשורת טובה שמאפשרת לאנשים להבין משמעות תהליכים, גזירות, החלטותם שהגוף המחוקק רוצה ליזום. לסדר מערכת אלקטרונית שמתפקדת היטב זה עניין של כמה עשרות אלפי שקלים - פחות ממשכורת חודשית של אחד מיועצינו המוצלחים. בלעדי זה לא יגיעו 200 חברים להצבעה בקלפי.

* התרגשנו מתאור מפגש אנשי המזכירות עם חברי קיבוץ מבוא-חמה. אבל כשהגענו לסוף הכתבה הבנו שתפקיד כפר הנשיא הוא להקל על חבלי הלידה או הישום של שינויים שמעכירים את האווירה החברתית בקיבוץ שבגולן. האם המצב החברתי אצלנו כל כך טוב שאנחנו מעזים לתת עצות לאחרים? אולי זה מעשה הדומה למה שכתוב בפתגם הידוע: בארץ העוורים מי שרואה בעין אחת נחשב למלך.

* פעם לא רק שהיינו חלוצים, היינו ציונים: איכסנו בחדרינו ילדים ממעברת חצור בחורף אחד כשהגשמים ירדו במבול, קיבלנו והדרכנו ארבע חברות נוער בתקופה שכלכלת הקיבוץ היתה תלויה בחסדי הסוכנות, קיבלנו גרעיני נח"ל וכשנמאס לנו להתמודד עם הבעיות שבאו עם הקבוצות האלו, פתחנו אולפן לעברית באומרנו שגם אולפן שרוב תלמידיו הם דוברי אנגלית, הוא מפעל ציוני. לא כל אלה שהיו חברי קבוצות אלו ידעו לעבוד אבל רכזי

ענפים היו סובלניים והקיבוץ קלט בתוכו בודדים שהתאהבו בחיי הקיבוץ ו/או באחד מחבריו.

כיום אין קליטה ואין צינות וכל אחד מחוייב, על פי הרוח הנושבת, לדאוג לעצמו. הבו לנו תאילנדים! הם עובדים שרגילים לעבוד 12 שעות ביממה ועשויים לפתור את בעיית עודף הכלבים. מה נעשה אם יום אחד יחזור הגבול הסורי לירדן ותושבי מנסורה אל חיית לשעבר יבקרו אצלנו כחברי החמאס??!!

* אמרו לנו: "כוונתך טובה אבל זה לא יעזור לך. לכתוב כל הזמן על אותם המחדלים מגדיש את הסאה ואף אחד בחלונות הגבוהים לא ישים לב או יגיב." אדי, ישראל, ראובן, צפורה, ג'קים הוזהרתם.

סיפור לכל הגילים:

פעם בימים הטובים ההם היתה קבוצת זקנים שחיו בתוך ישוב קטן ששכן בין הגליל ובין הגולן. כל אחת ואחד עסק במה שעניין אותו אם כולם התפרנסו מסיוע מחשב: אחד מכר וקנה מניות הורסות העולם, אחת ייעצה בחינוך ילדים, אחד סקר ספרי בלשים ששכנו כתב בכשרון רב, עוד אשה פירסמה מתכונים לארוחות חגיגותם כולם חיו בבדידות מוחלטת. תאילנדים כיסחו את הדשאים, פיליפיניות בישלו את ארוחותיהם, רוסיים לשעבר דאגו לבריאותם והיות וכל נכסי המקום כבר נמסרו לכל מי שחפץ בהם, לא היו להם בעיות דיור. יום אחד הופיע עורך דין מלא חשיבות והערכה עצמית, כינס את כולם באחד הבתים והודיע להם בקול תרועה: "אתם התושבים האחרונים בישוב, הכל שייך לכם - החקלאות שמנוהלת ע"י אגרונום דרוזי, מפעל ההי-טק שמנוהל ע"י מנהל דרום קוריאני, המלון שמנוהל ע"י עולה מסין, הכל שייך לכם." שאלה אישה: "היכן כל הצעירים שהיו כאן?" ענה העו"ד: "העדיפו את חיי העיר, המקום הזה, עם כל יופיו קטן עליהם, אתם האחרונים כאן, הכל בידכם." הררה זקן: "מה יהיה אחרי שנסתלק מן העולם הזה?" צחק העו"ד: "חה, חה, אז בוודאי שלא תצטרכו לדאוג." הלך עורך הדין אחרי שקיבל צ'ק מכובד בעד שעות טרחה. למחרת התכנסו הזקנים שבפעם הראשונה בעידן עיזנים התפנו מעיסוקיהם הפרטיים ושאלו איש את רעהו: "איך הגענו למצב כזה, בשביל זה הקמנו את הישוב?" הזקנים היו עצובים, גם בניהם היו בין אלה שעזבו. עבר חודש, עבר חודשיים ואז יום אחד כשהזקנים אכלו ארוחת עשר ביחד - מנהג שחודש אחרי ביקור עורך הדין - נכנס צעיר לחדר בו ישבו ואמר: "אני הנין של דוד תקווה שהיה מבין מיסדי המקום הזה. באתי לבשר לכם שאני וחברי רוצים להצטרף אליכם - אנו רוצים להקים כאן קיבוץ." "קיבוץ? זאת מילה שנשמעת מוכרת" הררה אישה. "כן" אמרה שכנתה שהיתה מבין הזקנים ביותר בקבוצת הוותיקים, "פעם היה כאן קיבוץ, חברה מלוכדת, חיי תרבות, דאגה לפרטם היה טוב אז." "זה מה שאנחנו רוצים לחדש, האם תרשו לנו להקים את חברתנו הקיבוצית כאן יחד אתכם?" שאל הצעיר. בלי היסוס אמרו הזקנים: "בוודאי, ברוכים המחדשים." וכיבדו את הצעיר בשתייה ועוגה.

סוף טוב, הכל טוב כן יהי רצון.

שבת שלום - אריק א'

מהספריה

קטע מתוך "עם קשה עורף" מאת: ברל לוקר 1946

"וכאשר הבטתי, פתאום הרגשתי ששלושת אלפי שנה היו כלא-כלום. כאן עמדתי, על אותה קרקע בדיוק, באותה שליחות בדיוק, של אבות אבותי, בשחר של ההיסטוריה של עמי, כאשר הם הגיעו לנהל משא ומתן עם השליט של הארץ, עבור זכות מעבר לעמנו, כדי שישבו לביתם. חלום, או חזון, או הזיה, מיד הוחזרתי למציאות, בקולו האדיב של החייל הבריטי שעמד לידי: 'סליחה, אדוני, חוששני שאתה עומד מחוץ לתחום!'"

מתוך הדו"ח של ד"ר חיים וויצמן על ביקורו לאמיר פייסל ברמת עמון ב-1918.

סדנת אומן

סדנת אומן מזמינה אתכם לתערוכה ומכירת עבודות-יד: ויטראג', משי, תכשיטים ועוד שמונצים, באולם המדרגות של חדר האוכל ביום שבת 3.6.00 בין השעות 11:30-13:30. בואו לראות, להנות וגם לקנות! להת' - רג'י

עוגות רבותי - עוגות

לקראת שבועות, ניתן להזמין עוגות גבינה (וגם אחרות), דיאטטיות ורגילות, אצל שושי - 4867.

מזל טוב

ליעל ואדי
לארנה ודוד ולילדים
ולכל המשפחה
עם הולדת הבת - האחות - הנכדה

ועוד מזל טוב

לניל ושושנה
לירדן, איתי ודרור
ולכל המשפחה
עם הולדת
הבת - האחות - הנכדה

תודה

ברצוננו להודות מקרב לב לד"ר אן, לאחיות ולצוות הבית הסיעודי - בית יונתן - הנשמות הטובות, על הטיפול המסור ועל התמיכה שנתתם לנו ולאמא בחודשי חייה האחרונים. אנו רוצים גם להודות לכל החברים שבאו לשאול, להתעניין בשלומנו ולנחם. תודה!

מני פקר

מש' גליק
מש' ג'ף והייזל פקר

ארוחת ארבע למשפחות

ביום שישי 2.6.00, אנו רוצים להזמין את המשפחות והחברים שהיה להם קשר עם תלמידי האולפן לטקס סיום האולפן ולפתיחת התערוכה, במועדון החברים.

תערוכת סיום תלמידי האולפן

תקיים במועדון החברים בימים:
שישי 2.6.00 - 17:30 עד 21:00
שבת 3.6.00 - 11:30 עד 14:00
כל הציבור מוזמן לראות ולהתרשם

הספדים לגב' סיסי פקר ז"ל

הספד מפי הייזל:

For me she was "Mum", but whether you knew her as Sylvia, Cissie, Mum or Savta - it made no difference - you were always assured the same warm welcome and generous hospitality.

Mum, born in 1904, the youngest of eight children, was a woman ahead of her time. As a young woman she set up and ran her own blouse manufacturing business in the East End of London and even during the war years, in the middle of the blitz, it was "business as usual" despite the fact that Dad had been drafted overseas and she was on her own with a young child and another baby on the way. She was one of your original career women - independent, strong-willed, hard working and dedicated. Having said that, she was nevertheless devoted to her family.

Mum and Dad were married in 1938 in the Jubilee Street Synagogue in Whitechapel and lived in Fournier Street in the East End until 1944 when they moved to Purley. In 1972, being true Zionists, they followed their children to Israel, living first in Netanya, then Kiryat Bialik and finally moving to Kfar Hanassi.

They were together for 62 happy years, raising two children who in turn produced seven grandchildren followed by eleven great-grandchildren, all of whose birthdays were never forgotten, and all of whom had a warm and special relationship with their Savta - not to mention all those

Even in retirement Mum didn't know how to stop working. Even when she was sitting relaxing, her hands were always busy sewing, knitting or crocheting for someone in the family. She could create the most marvelous Purim costumes out of scraps of material and transfer odds and ends of wool into colourful sweaters for one and all.

Now, at last, she is at rest. We, who loved her, shall miss her dearly.

May she rest in peace.

הספד מאברי והמשפחה:

Our Savta is gone.....

Leaving behind our Sabba, 2 children, 7 grandchildren, ELEVEN great-grandchildren as well as plenty of cherished, unforgettable memories.

My first memory I have of Savta is when they came to visit from England. All the excitement and anticipation of "what presents would they bring?" Today, the only presents I do remember are the 'rock candy' - mint flavour - which probably lasted us a week and the "Liquorice Allsorts". I remember Sabba & Savta staying in Beit Blonde room #3...we walked over and as the door swung open, a wave of chootz-la-aretz smell came rushing out. In all my travels around the world I could never find this smell again.

Savta always hummed while working in the kitchen, sewing or knitting. Or while she played Solitaire (and sometimes cheated). A few times I would interrupt her and asked, "What are you humming? What's that melody" and she would reply "Me? Humming? I wasn't humming!" I remember a few times when I was on the road with Abba and we dropped by Sabba and Savta in Netanya or Kiriya Bialik, and right away the Packer Team would set the table and whip up a steak, chips and salad meal. Our declarations that we JUST had lunch and truly weren't hungry by all means had no weight at Savta's house. Lunch was ready and served shortly whether we were hungry or not.

I always felt so welcomed at Savta's house. She always shared what she had generously and warmly. Muppi asked me today "Did you feel loved by Savta?".....Of course. It's just a 'feeling'. I KNOW she loved me. That was always a given.

Savta also taught me everything I ever needed to know about recycling. The carpet that came from England to Netanya through Kiriya Bialik to the Kibbutz is still rolled up behind the sofa in the living room. The plastic bags we got at the Shuk were washed, cleaned and hung to dry on the kitchen walls. Old sweaters were undone, rolled up into big rolls of wool yarn and re-knitted into colourful sweaters with unique pattern designs, hats, vests, socks, mittens....you name it. I don't remember one single thing she knitted from a new ball of yarn. It was recycling at it's best.

The old beauty case was transformed to serve as a toolbox. The water that was used to wash the dishes went on to water the garden. The famous banana peels cut meticulously small to feed the birds. Nothing was considered waste.

Everything can be "raw material" for some other project. Our world surely would have a healthier environment if we had more Savtas in charge.

I remember stories from their time in London where the fog is apparently so thick that Savta had to walk in front of the car and guide Sabba driving the car home! And in my heart there was always admiration for Savta for being by herself with two kids for five long war years, waiting for Sabba to return home, whilst running the company.

Savta sure wasn't a "sissy". I am sitting here in Los Angeles, holding Zofia, our sweet one-year-old sleeping daughter in my arms, knowing that parts of Savta are right here with me while other parts of Savta are in South Africa, London and many of them in Israel, living on. What a wonderful legacy this little woman is leaving us. I feel so fortunate and blessed being born as her and Sabba's Grandchild.

In my head I know you are well now, Savta. Yet in my heart I very much miss you!

Careful how you go Savta.....and G-d bless!

Your Avri with Muppi and Joey and Zofie.

הספד מפי תמי:

My Savta - the bestest in the world
(That's what we the kids were always to you)

You have been with me for all of my life and it was just this morning that you left me and I already miss you?.....

Many years back I remember the visits to Netanya where you and Sabba first lived when you came to Israel. Playing, going to the beach, eating ice-cream, going to the supermarket to buy smatana and black bread and smoked fish.

The cousins sleeping over at your house and staying up until the middle of the night. Dressing up in the fancy dresses you brought over from London with different kinds of lace and frills.

I sat all evening going through my diaries that go back to 1980 and you are there by my side; helping and joining - taking care of us while Ima and Abba were away or after school, preparing amazing costumes that no one else had ones quite like them - a queen, a bride, a Spanish dancer, a fairy & clowns (and I only wish you could see Eitan and Ayala wearing them all again - it gives me

such pride), lovingly knitting colorful jumpers.

Like a real "Yiddishe" grandmother, food was an important issue:

Savta soups - no one can make soup quite like them,

Fruit salad that will take away the full feeling,

Homemade fish ball with chrain,

Freshly cut salads.

Not only the family was treated well. You always had a warm spot for all the birds, cats and dogs and they all received their meals as well.

Never once did you forget to send warm and hearty greetings for all the birthdays, anniversaries & special occasions.

I will forever cherish some of those famous phrases you often used: "I wouldn't touch you with a barge pole", "let's have a nice cup of tea", "Dad'll do it".

You can be sure all of us here will look after our Sabba'le for you, don't you worry.

I love you and thank you for being my wonderful Savta.

Tammy

הספד מפי שי:

My Savta

Born nearly a century ago, in a time when the horse and cart were still around, and now in the beginning of a new century she has left us peacefully.

I always heard lots of stories about my Savta, how she was a very strong woman, keeping the business going when Sabba was away and taking care of Frankie. All the pictures that showed how beautiful she always looked. In their picture from the wedding, Savta looked like a movie star.

I had the great fortune of being her sixth grandson. We kids always felt very close to Savta and Sabba, as they would come round to our house every day. Straight after school we would come home and always have our food ready, fish balls, soup and kneidal, a salad chopped or sliced. If you said you liked something that was it, you would get it again and again. For dessert always a fruit salad or compot or jelly "takes away the full feeling, you know". Savta was always there doing the washing, cleaning up and taking very good care of us. Not only of us but working with soldiers and going to the base with Sabba to help.

When they moved to the kibbutz we would always come up and see them, Savta telling me always how she went to visit all the old crabs, of course much younger than her.

Our small family has grown, from 7 grandchildren to 11 great-ones. We are scattered around the globe, but I know that they are all thinking about you and we are all proud to have had the privilege of being with you.

We sat with Savta last Saturday, I held her hand, she was tired and worn out, and she had lived a very long life with lots of excitement and a true love. I asked Sabba how did they meet. It was in a teashop, back in '36, before anyone thought of me. Then we saw that Savta was crying, just to show us that she was still there and with feelings and I know she loves us all and will be in our thoughts.

I will miss her a lot and feel very sad, Sabba I love you and will always be here to help you. Savta loves you a lot too.....

Shai

"Digi Divrei" - The voice of the village (digital version)

Yes, we still have a voice and would like you to hear it and to hear from you too! Please **write / respond / complain** and otherwise **abuse** us (just kidding)

Keep in touch. Remember you are part of this community!

David Ellman: dellman@kfar-hanassi.org.il

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

www.kfar-hanassi.org.il/telcomm/ בואו לבקר ב.....

"If it weren't for the last minute, nothing would get done."